

Tetralogija

Eva Svjetličić

1. Voda

Toni

Razlijevaš se prstima,
kliziš niz kožu,
kao sol što peče.

Tražim te u presjeku valova,
u lomovima svjetla,
u dahu što se raspada.

Tvoje ruke su negdje ispod,
sklopljene, zgrčene ili pružene,
olupine koje su držale moje ime.

Pod težinom svega,
ne mogu više razlikovati
što sam bila, a što sam ostavila.

Ispod površine,
gdje zvuk umire prije nego što se rodi,
more ne čuva ono što uzme.

Nestalo je sve što sam mislila da imam,
sve što je bilo stvarno, sada je duboko,
a ostalo je samo ono što ne smijem zadržati.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

38%

Osjetim pritisak u ušima,
pluća mi se komprimiraju,
svaki pokret postaje usporen,
kao da dišem pod vodom.

Bez daha, bez svjetla,
sve je modrije, tamnije,
ne znam je li sve nestalo
ili je samo postalo daleko.

Tlak mi pritišće grudi,
ronim, ali ne tražim dno,
samo taj trenutak kada sve utihne,
kada me više niša ne drži.

Zaronim dublje,
a onda osjetim kako mi voda klizi
kroz kosti, kroz kožu,
kao da me zaboravlja, ali ostavlja trag.

Svjetlo počinje probijati,
kao da povratak nije moguća opcija,
ali onda dođe onaj trenutak,
kad želim stati, kad želim da prestane.

Zadnjim zamahom,
voda mi ponovo otvara put,
a ja ostajem,
u trenutku u kojem nisam više ti.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

Plivaj

Voljela ga je,
kao što je voljela more.
Svaki njegov pogled bio je plima,
svaka riječ, val.

Ponekad bi plivala,
a onda bi je opet povukla struja.
Voljela je more,
ali se nije htjela utapati u njemu.

Tako i on – bio je sve, ali i ništa.
Davao joj je valove koje je voljela,
ali nikad nije dao tlo.
Nikad nije dao mir.

Pokušavala je ostati,
stati na površinu,
ali svaki put kad je pomislila da diše,
on bi je povukao dublje.

Svaka njezina ljubav bila je jugo,
a svaka njegova hladnoća, bura.
Nije to bila borba protiv njega,
ma nije bila borba ni protiv nje.

Bila je to borba za sebe.
Za onaj dio nje koji nije bio more,
koji nije bio val.
Za onaj dio koji je još mogao disati.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

2. Zrak

Lahor

Udahnula je,
osjetila zrak kako mijenja ritam.
Svaki dah bio je korak nebu,
a svaka misao prozračna poput vjetra.

U tom zraku nije bilo gravitacije,
sve se činilo besprijekorno,
kao da su svi trenutki bili tu,
i ništa joj se nije moglo iskrasti.

Nebom je lebdjela,
ne tražeći ništa.
Bilo je to mjesto bez kraja i bez početka,
kao nedefinirana ravnina.

Kao tišina koja odzvanja,
tako je i ona postajala,
nevidljiva, ali prisutna,
neopipljiva, ali neizbježna.

Osjetila je da nema više barijera,
ni tame, ni dubine,
samo taj nevidljivi trenutak,
koji je sve držao zajedno.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

Ptičja perspektiva

Nebo počinje od zemlje,
suptilno, nevino,
svaki sloj postane šapat
u kojem je sve već jasno.

Oblaci su tragovi
koje ostavljaju naši snovi,
razlijevaju se kroz zrak
kao misli koje je nemoguće kontrolirati.

Nestajem u njima,
u njihovim mekanim rubovima,
nema te težine koja bi me slomila,
samo čisti, neokaljan zrak.

Udišem kroz nos,
izdišem kroz usta.

Ostavila sam otiske u oblacima,
a ti se držiš gromova koje nisam ni stvorila.

Napuštam sve što sam bila,
ne treba mi oluja da bih bila cijela.
Hodam kroz oblake koji ne poznaju moje ime,
nose me gdje ne postoji suton.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

9,81

Zrak postaje teži,
svaka kap što pada nije više samo misao,
osjećam kako me vuče dolje,
ali još uvijek letim,
samo nešto sporije.

Oblaci su moji svjetovi,
a ipak osjećam podnožje,
kao hladni dah na vrhovima prstiju.
Nema straha, samo tišina
koja nije zauvijek.

Ne moram odmah dotaknuti tlo,
samo osjećam da je trenutak blizu,
da je neizbježno,
ali još uvijek ne sada,
nisam spremna.

Sila gravitacije je podsjetnik na to da mi pripadamo
negdje između neba i zemlje,
u tom treniranju ravnoteže,
gdje svaki korak s oblaka nosi novu spoznaju,
dok zrak odnosi sve što sam bila.

Nisam još stabilna na tlu,
ali osjećam kako bi to bilo.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

3. Zemlja

Korak po korak

Ne plivam, ne letim, ne bježim.

Osjećam svoju snagu,
zrak više nije težak,
nisam zarobljena u oblacima.

Zemlja mi daje stabilnost,
ne mora biti savršena,
samo mora biti tu,
kako bih se mogla osloniti.

Sjećanja me prate,
ali više nisu u meni,
njega sam ostavila u moru,
a sebe u oblacima.

Tlo pod nogama diše,
putujem, kroz dim,
novostvorenu maglu
koja mi briše svaki smjer.

Misli su sagorjele,
pronalazim mir,
iako mi se ritam srca
kosi s ostatkom svijeta.

Pod prstima mi grumen zemlje,
ali tlo ne pita, ne osuđuje,
samo daje,
i svi smjerovi postaju jedan.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

Prva prašina

Zrak je neprimjetno postajao gušći, teži.

Uzdasi plići, izdasi kraći.

Horizont se sužavao,
sve se stiskalo u malom prostoru.

Prvim dahom vjetra,

prašina se podigla,

prošla mi kroz prste.

Sitne ljuske nečega što je nekad bilo cijelo.

Udah.

Zrak je bio gust, dotrajao,

kao da je već prošao kroz nečija pluća,

krckao mi je pod zubima.

Izdah.

Prašina se podigla, zadržala se u kosi,

na usnama ostavila okus

nečega što se odavno počelo raspadati.

Zakoračila sam dalje,

ali tlo nije vratilo pritisak.

Kao da nije znalo kako podnijeti težinu,

kako ostati čvrsto.

Duboko unutra,
nešto se rastezalo,
pokret.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

9,6 po Richteru

Nekad su zidovi bili čvrsti,
glasovi su ispunjavali sobe,
stol je bio pun,
a riječi nisu zapinjale u grlu.

Ruke su znale zagrliti,
iako su pogledi nosili težinu.
Sve se činilo stabilnim,
kao da ništa ne može popustiti.

Ali ispod, negdje duboko,
već su se slagale pukotine,
tanke, nevidljive,
ali prisutne.

Pogledi su postali površni,
riječi odmjerene,
tišina je rasla između tanjura,
a između nas ključala je napetost,

Nisam primijetila kada se počelo tresti,
samo su ruke odjednom postale kruće,
rečenice nesigurnije,
a svaka rasprava imala je oštre rubove.

A onda – udar.
bez najave, bez pripreme.
Tlo se podiglo, zidovi su se savili,
a ono što je nekoć stajalo nepomično
rasulo se u prašinu
koja više nikad neće sjesti na isto mjesto.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

4. Vatra

Kad si rođen u kući koja je uvijek u plamenu,
vjeruješ da cijeli svijet gori.
Svaki pogled nosi teret,
svaki dodir nešto spali.

Tvoje ruke nisu oblikovane za nježnost,
naučene su na borbu.
Tvoje misli su nategnute,
i ništa ne traje dovoljno dugo da se razumije.

Naučen si da vatra nije samo plamen,
već oblik postojanja.
I svaki tvoj korak nosi miris dima,
jer tvoja duša ne poznaje ništa drugo.

Gledaš ljude koji nisu naučeni na kaos,
koji mogu živjeti bez vatre,
koji je ne traže u svemu,
jer ne znaju da ona postoji.

Ali kad pokušaš hodati ledom,
nedostaje ti vrućina, buka.
Jer kada si rođen u kući koja gori,
drugi prostori su samo hladni, suhi, i strani.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

Pepeo

Vatra se ugasila,
ali nije prestala grijati.
Ostala je u zidovima, u tkanini,
u mirisu koji nikad ne izlazi iz kože.

Ispod vanjske hladnoće,
ostala je toplina koju nisam poznavala,
samo tihi ostatak
nečega što je nekada gorjelo.

Oči su mi naučile gledati kroz dim,
koža se navikla na ožiljke,
jagodice postale otporne na toplinu,
a pluća na udio pepela.

Hodam po zgarištu,
po tlu koje je još uvijek čemerno
od vatre koja je sve bezdušno progutala
i ostavila opekline.

Učim hodati bez dima,
bez plamena koji je uvijek pokazivao put.
Sve što je ostalo od nekadašnjeg svijeta,
sada je samo pepeo.

Rekli su da je kraj,
ali ono što je preostalo nije kraj,
to je nešto što samo mijenja oblik,
ali ne nestaje.

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835

Feniks

Vatra me obnavlja,
no dio mene još uvijek žudi za onim što gori.
Ne znam gdje završavam, a gdje počinjem,
s tobom, sa svima koji su me nosili kroz plamen.

Zalutala sam u svojim mislima,
tražeći snove koji nisu zaživjeli,
dodire koji su izmakli,
i nevidljive niti što povezuju prošlost i sadašnjost.

Naučila sam razliku između
komocije i šture sreće.
Gledam u plamen,
ali ne želim se ponovno spaliti.

Naučila sam koliko gorak može biti pepeo.
Gledam u ono što je ostalo,
ali ne prepoznajem više ništa.
Samo težinu koju ne mogu podnijeti.

Očima mi prolazi oganj,
ne pamtim tko sam bila,
ali ovo je sada moj kaos,
u kojem imam kontrolu.

Ne žalim, ne tražim,
samo stojim, gledam, dišem,
i možda sada znam,
da nijedno gašenje nije kraj

Eva Svjetličić, 3.c, Gimnazija Požega

Dr. Franje Tuđmana 4a, 034/316-750, tajnistvo@gimpoz.hr

Kristina Lešić, 098777835